



steni živijo nadangeli Mihael, Gabrijel, Rafael in Uriel. Za sodni dan bodo vstali iz stene in slike in se dvignili Sodniku na oblakih naproti...

Hágios athánatos!« Konstantin ne mara videti nič več in strmi široko v mesečino, ki zahaja in stoji v pramenu kot slop. Pa mu zdaj posili govori, ponavlja in razkazuje, kakor je za dne ubijalo. O križu in križih, ki so suho zlato in umerjeni po velikosti lesa z Golgate, o zlatih svečnikih, o svetilnikih, ki so v višini pod kupolo podoba ozvezdij nebeških, o kamenju in slopovju iz paganskih svetišč v Heliopoli, Efezu, Atenah, na Delu in Cिकिकu... »Štej okna pod kupolo,« mu prigovarja, kakor za dne, spremljevalec, ki so mu ga dali. Konstantin šteje znova, došteje. »Štiriindvajset. Prav. Zahvali Boga, Kdor se ušteje, ne učka tega števila let.« Ta spremljevalec njegov, ta Fotij, trpi Konstantin. Kaj je z njim in njegovim Bogom? Pokazal mi je steber, ki ozdravlja mrzlične. Da se poti, kakor še mnogokaj drugega kamenja v mestu. In mrzlo okno! Kako dober je Bog! Lenin cerkovnikom skrbi za čudež; hodijo se siti v okno hladit... Hágios ho theós! Kaj je s tem Fotijem in njegovim Bogom?

Ves bolan in bloden, po poli bede, po poli v dremcu sliši Konstantin vreščati žerjave v višinah. Za trenutje se mu hoče sprostiti v duši: žerjavje vpitje mu je drago od doma, iz Soluna. Pa ima takoj in togo pred očmi le mrki trak blede mesečine na steni, kakor steber... Zdajci pa mu je, da ni ne tu ne tam. Nekje v

silnem praznem stoji, v sredi, kjer iz enega vre tlakovani tok četverih vodá: Fizon, Gibon, Tigris in Evfrat. Globel nad njim se budi in govori zamolklo z glasom duhovnega, ki je oznanjal ptico Pelikana, da je svojo srčno stran odprla in od mrtvih obudila svoj ubiti zarod...

»Usmiljenja hočem, ne svečenja!«

»Hágios hó theós, hágios, ischyρός, hágios athánatos, eléeson hemás!«

Konstantin strmi in ne more verjeti, da vidi. Zdajci se je vsejala luč z visokega skozi vseh štiriindvajset oken pod kupolo na mah in se zlila kakor v voz in slop. In iz slopa je zrastle telo, človek, moški in lep, ves v beli hlamidi, ki ga ogrinja in zalija v gubah. tesno pri nogah in vse obilneje navzgor v život. Pa je človek strašna podoba neskončne bolečine: s čelom, ki so vanj užgali sramotilen napis, z očmi, ki so gnojne in blodno prazne očesnice, z rokami okrnjenimi, kakor s kleščami odščipljenimi v zapestju, s praznimi usti. Jezik so iztrgali iz njih...

»Usmiljenja, ne svečenja!«

Konstantin se ruši od groze in sočutja na obraz. Še zadnje rano je spoznal: ostudno, za silo skrito pod obleko, rano oskrunjenega, med drgetajočimi ledji ubitega moštva...

Konstantin ljubi in sovraži, kolne in moli: »Krište,« kliče. »hágios graptós, sveti zaznamenovani! Tako Te ni preganjal Kajafa, tako Te ni gonil Herod, tako Te ni križal Pilat. Tako Te je ubil Carigrad — Sodoma po Lebuphi, hudiču prekletem od kraja, do kraja prekleta, amín!«

Ž E N I

Bilá pomlad je ... Kamor sem pogledal:
sam cvet, sam smeh
in sleherna beseda pesem,
ki bral sem v tvojih jo očeh.

Pomlad je šla, zdaj sredi sva poletja,
ko v svetle dni žge solčni žar
in vse, kar sanjala sva, je resnica
presladka, je življenja najinega čar.

Pet cvetov živih nama je vzdehtelo,
pet smehov jasnih polni dom,
pet pesmi ubranih nama veže srci
s skrivnostnim, neugasljivim plámenom.

Ožena — mati, hvalnico ti pojem,
ki jo molčim in jo živim iz dneva v dan
vesel in srečno žalosten, ko vidim:
v ljubezni si nam žrtvujoč se pelikan.

Joža Loprenčič